

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/84/2018
Identifikačné číslo spisu: 6315201774
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6315201774.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: R. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., XXX XX Polomka, zast.: Advokátska kancelária VICTORIA, s. r. o., so sídlom Stránska 3155/7, 974 11 Banská Bystrica, IČO: 51 164 353 proti žalovanému: Urbársko pozemkové spoločenstvo Polomka, so sídlom Osloboditeľov 20, Polomka, IČO: 37 999 397, zast.: JUDr. Vladimír Mikuš, advokát, so sídlom V. P. Tótha 17, 960 01 Zvolen, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia pozemkového spoločenstva, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 7Cb/44/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/1/2018-269 zo dňa 19. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 2. novembra 2017, č. k. 7Cb/44/2015-206 (druhým v poradí), v prvom výroku určil, že uznesenie valného zhromaždenia Urbársko pozemkového spoločenstva v Polomke, IČO: 37 999 397, so sídlom Osloboditeľov 20/1276, 976 66 Polomka, prijaté na valnom zhromaždení konanom 5. apríla 2014; a to uznesenie:

1. o schválení zmluvy podľa Zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkovom spoločenstve s tým, že v čl. 5 ods. 3 budú zmenené v texte slová Obvodného lesného úradu za Okresného úradu, pozemkový a lesný odbor, ktoré sú zapísané v listine: Uznesenie z valného zhromaždenia zo dňa 05. 04. 2014 pod bodom 2, písm. d/, a uznesenie,

2. ktorým valné zhromaždenie schválilo úpravu stanov pozemkového spoločenstva o body odsúhlasené valným zhromaždením, ktoré sú predmetom tohto uznesenia:

1. v článku IV ods. 3 rozšírené o dátum schválenia valného zhromaždenia,

2. v článku IV doplnený odstavec 5,

3. v článku VI ods. 3 upravené na „výbor má 7 členov“,

4. v článku VII ods. 2 upravené na „dozorná rada má 3 členov“,

5. v článku VII doplnený odstavec 3,

6. doplnený článok XI - Prevádzkové a organizačné opatrenia s odstavcami:

č. 1 písmeno a, b, c, d, e, f, g, h

č. 2 písmeno a, b, c, d

č. 3 písmeno a, b, c, d, e, f, g, h, i

č. 4 písmeno a, b, c, d, e

č. 5 písmeno a, b, c, d, e, f, g, h, i, j,

ktoré sú zapísané v listine: Uznesenie z valného zhromaždenia pod bodom 2, písm. e) sú neplatné. Druhým výrokom priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak s odôvodnením, že rozsudkom č. k. 7Cb/44/2015-145 zo dňa 05. 04. 2016 (prvým v poradí) vyhovel žalobe, nakoľko dospel k záveru, že uznesenia, ktoré mali byť prijaté na valnom zhromaždení žalovaného, ktorými valné zhromaždenie malo schváliť úpravu Zmluvy o pozemkovom spoločenstve a Stanov pozemkového spoločenstva v súlade so zákonom č. 97/2013 Z. z., neboli prijaté nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých členov spoločenstva.

3. Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozhodol uznesením z 29. septembra 2016, č. k. 43Cob/145/2016-174 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s vysloveným záväzným právnym názorom. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že výpovede svedkov sú len všeobecné, z ktorých sa nedá zistiť, či na valnom zhromaždení boli prijaté uznesenia o schválení zmien Stanov žalovaného a Zmluvy o pozemkovom spoločenstve riadnym hlasovaním. Ďalej uviedol, že okresný súd nedospel k záveru, že by proces zvolávania valného zhromaždenia bol v rozpore s právnymi predpismi, ani nezistil, že by v zápisnici nebolo správne uvedené množstvo hlasov, ktoré boli za riadne prijatie jednotlivých rozhodnutí, ktoré boli proti prijatiu jednotlivých rozhodnutí, alebo ktoré určovali počet hlasov, ktoré sa zdržali.

4. Po vrátení veci súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní vychádzal z textu Zápisnice zo dňa 05. 04. 2014, z Uznesenia z valného zhromaždenia z 05. 04. 2014, ktoré žalovaný predložil Okresnému úradu, pozemkový a leštný odbor v Brezne, ale o ktorom valné zhromaždenie podľa bodu 11 Programu nehlasovalo, čo podľa súdu vyplynulo z bodu 9 Zápisnice. Ďalej uviedol, že pri posudzovaní rozhodovania valného zhromaždenia o prijatí návrhu nových Stanov pozemkového spoločenstva podľa bodu 9 Zápisnice z 05. 04. 2014 vychádzal zo zmluvy o založení spoločenstva z apríla 1997, pretože zmluva, ktorá mala byť prijatá podľa bodu 8 Zápisnice, ešte nebola dostupná pre zúčastnených podielnikov na valnom zhromaždení, keďže sa na valnom zhromaždení práve len prečítala ako celok, teda ako návrh zmluvy, a následne schválená nebola, lebo sa o nej nehlasovalo. Skonštatoval, že skutočnosť, že Zápisnica z 05. 04. 2014 v bode 8 uvádza, že ide o: „Úpravu Zmluvy o pozemkovom spoločenstve v súlade so zákonom č. 97/2013 Z. z.“ a v bode 9: „Úpravu stanov o pozemkovom spoločenstve v súlade so zákonom č. 97/2013 Z. z.“, sama o sebe neznamená, že o týchto dokumentoch sa aj hlasovalo, pokiaľ z textu Zápisnice táto skutočnosť nevyplýva.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z textu bodu 9 vyplýva, že podielnikov prítomných na valnom zhromaždení oboznámil s novým návrhom stanov predsedu urbársko-pozemkového spoločenstva podielnikov. Navrhované zmeny a dodatky v stanovách oproti zmluve o pozemkovom spoločenstve oboznamoval, keďže novú zmluvu o pozemkovom spoločenstve, ktorá mala byť schválená podľa bodu 8, ešte členovia valného zhromaždenia, teda podielníci k dispozícii nemali a nemali k dispozícii ani nový návrh stanov, preto nebolo možné, aby mali vedomosť, ktoré konkrétne navrhované zmeny a dodatky oproti zmluve o pozemkovom spoločenstve majú byť zmenené. Podľa názoru súdu, podľa bodu 8 valné zhromaždenie vôbec nehlasovalo o obsahu navrhovanej novej zmluvy o pozemkovom spoločenstve, pričom keby aj hlasovali o zmenách a dodatkoch oproti novej zmluve o pozemkovom spoločenstve podľa Zákona č. 97/2013 Z. z. nebolo možné, aby zo zmluvy, ktorá mala byť prečítaná ako celok a mala 12 článkov na desiatich stranách, sa vedeli oboznámiť so zmenami, ktoré sú im predložené.

6. Oboznámenie sa členov - podielnikov prítomných na valnom zhromaždení o tom, ktoré časti stanov majú byť zmenené v súlade so Zákonom č. 97/2013 Z. z. obsahovalo Uznesenie z valného zhromaždenia

urbárskeho pozemkového spoločenstva, ktoré malo byť schválené na záver rokovania valného zhromaždenia podľa bodu 11 schváleného programu, v ktorom uznesení bod 2 písm. e) sa uvádza, ktoré časti zmluvy o pozemkovom spoločenstve majú byť zmenené, ale toto uznesenie podľa súdu prvej inštancie schvaľované nebolo tak, ako to vyplýva zo Zápisnice z 5.4.2014 bod 9, pretože: „veľká časť podielnikov opustila valné zhromaždenie“ - teda skonštatoval, že o bode 11 sa už nehlasovalo. Výpovede svedkov, že bolo hlasované o jednotlivých bodoch programu valného zhromaždenia, súd považoval za všeobecné tvrdenia, keďže z textu Zápisnice z 5.4.2014 vyplynulo, že valné zhromaždenie o prijatí nového návrhu zmluvy v súlade so Zákonom č. 97/2013 Z. z. nehlasovalo. Mal za to, že pokiaľ následne malo hlasovať valné zhromaždenie o úprave Stanov pozemkového spoločenstva na základe Zmluvy o urbárskom pozemkovom spoločenstve upravenej podľa Zákona č. 97/2013 Z. z., nemohlo dôjsť k platnému hlasovaniu o zmene, resp. dodatkoch v stanovách, keďže zo Zápisnice nevyplýva, o akej zmene a dodatkoch podľa Zmluvy o pozemkovom spoločenstve sa malo hlasovať. Súd prvej inštancie uviedol, že táto skutočnosť vyplýva len z dokumentu „Uznesenie z valného zhromaždenia“, ktoré ale schválené nebolo, lebo sa o ňom nehlasovalo (valné zhromaždenie nebolo pri bode programu 11 uznášaniaschopné).

7. Na záver súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobe je nutné vyhovieť z dôvodu, že nemal za preukázané, že bolo hlasované podielníkmi na valnom zhromaždení o obsahu návrhu zmluvy o pozemkovom spoločenstve a tiež, že či boli účastníci oboznámení so zmenami a dodatkami návrhu stanov tak, ako to vyplývalo z obsahu neschváleného uznesenia zo dňa 05. 04. 2014. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

8. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k 43Cob/1/2018-269 zo dňa 19. 04. 2018 (druhým v poradí) tak, že v prvom výroku rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 7Cb/44/2015-206 zo dňa 02. 11. 2017 v prvej výrokovej vete zmenil a žalobu zamietol. Druhým výrokom rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 7Cb/44/2015-206 zo dňa 02. 11. 2017 v druhej výrokovej vete zmenil tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Posledným výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že mandátová komisia skonštatovala, že na valnom zhromaždení Urbársko pozemkového spoločenstva Polomka (ďalej len UPS) bolo prítomných 534 členov s počtom podielov (hlasov) 57.330, t. j. 59,90 % a valné zhromaždenie bolo preto uznášaniaschopné. V bode 7 predseda UPS predniesol účtovnú závierku a návrh na rozdelenie zisku 1 Eur na jeden podiel, za čo hlasovalo 54.810 hlasov, proti bolo 0 a zdržalo sa 2.520 hlasov. Ďalej uviedol, že v zápisnici z valného zhromaždenia v bode 8 Úprava zmluvy o pozemkovom spoločenstve v súlade so zák. č. 97/2013 Z. z. je uvedené, že predsedajúci dal pred prečítaním nového návrhu zmluvy odhlasovať, či sa bude zmluva schvaľovať po bodoch, alebo sa odhlasuje ako celok. Valné zhromaždenie odsúhlasilo prečítanie celého návrhu zmluvy. V bode 9 Úprava stanov o pozemkovom spoločenstve v súlade so zák. č. 97/2013 Z. z. predseda UPS oznámil valnému zhromaždeniu, že v stanovách prečíta len výborom navrhnuté zmeny a dodatky oproti schválenej zmluvy o pozemkovom spoločenstve. Odvolací súd ďalej uviedol, že po výzve predsedajúceho ohľadom doplňujúcich návrhov Stanov sa prihlásil JUDr. R. a žalobca R. A. s návrhom, aby bolo v Stanovách doplnené, že členovia výboru a dozornej rady majú byť bezúhonné osoby.

10. Zo zápisnice z valného zhromaždenia odvolací súd ďalej zistil, že mandátová komisia skonštatovala, že na valnom zhromaždení sa zúčastnilo 534 členov s počtom hlasov (podielov) 57.330, t. j. nadpolovičná väčšina v pomere 59,90% z celkového počtu hlasov (podielov) 95.700. Ďalej v bode 8 valné zhromaždenie odsúhlasilo návrh úpravy Zmluvy o pozemkovom spoločenstve počtom hlasov 49.231, proti bolo 8.099 hlasov, nezdržal sa nikto. V bode 9 odsúhlasilo valné zhromaždenie návrh úpravy stanov o pozemkovom spoločenstve počtom hlasov 52.220, proti bolo 4.077 a zdržalo sa 1.033 hlasov. Za doplňujúci návrh ohľadom bezúhonnosti členov výboru a dozornej rady hlasovalo 45.343 hlasov, proti bolo 11.451 hlasov a zdržalo sa 536 hlasov.

11. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vyčerpávajúce dokazovanie a vypočul

všetkých navrhnutých svedkov. Uviedol, že nakoľko skutkové zistenia okresného súdu ohľadom priebehu valného zhromaždenia nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovaním, pretože nesprávna bola iba interpretácia správne zistených skutkových skutočností, v zmysle § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Zároveň uviedol, že neaplikoval také ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom posúdení nebolo použité a bolo by pre rozhodnutie veci rozhodujúce, preto skonštatoval, že nebolo potrebné vyzvať žalovaného podľa ust. § 382 CSP, aby sa vyjadril k použitiu iného právneho predpisu.

12. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie text uvedený v bode 8 zápisnice z valného zhromaždenia UPS Polomka konaného dňa 05. 04. 2014 vyhodnotil tak, že valné zhromaždenie odsúhlasilo prečítanie celého návrhu zmluvy, teda hlasovalo o forme akou sa účastníci valného zhromaždenia mali oboznámiť s novým návrhom zmluvy, ale nehlasovalo o obsahu nového návrhu zmluvy o spoločenstve. Súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru na základe textu v bode 8 Zápisnice, podľa ktorého „predsedajúci dal pred prečítaním nového návrhu zmluvy odhlasovať, či sa bude zmluva schvaľovať po bodoch, alebo sa odhlasuje ako celok. Valné zhromaždenie odsúhlasilo prečítanie celého návrhu zmluvy. Za návrh bolo 49.1231 hlasov, proti návrhu 8.099 hlasov, zdržalo sa 0. Návrh novej zmluvy bol schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov.

13. Odvolací súd mal za to, že uvedený text pripúšťa dve interpretácie - že sa pomer hlasovania uvedený v bode 8 vzťahuje na hlasovanie o tom, či sa Zmluva bude schvaľovať ako celok, alebo sa pomer hlasovania vzťahuje na hlasovanie o obsahu zmluvy. Okresný súd sa priklonil k prvej interpretácii, ktorá je ale v zrejmom rozpore s celkovým účelom konania valného zhromaždenia aj z kontextom celého textu uvedeného v bode 8. Zo záveru bodu 8 jednoznačne vyplýva, že návrh novej zmluvy bol schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov, toto konštatovanie sa (rovnako ako v ostatných bodoch zápisnice) vzťahuje na pomer hlasovania v merite vecí, teda v bode 8 hlasovania o obsahu zmluvy. Obsah novej zmluvy bol podľa textu zápisnice schválený dokonca s pripomienkou na zmenu názvu príslušného orgánu štátnej správy. Poznámka o tom, že text bol schválený s pripomienkou, tak muselo byť o obsahu novej zmluvy rokovane a to tak podrobne, že bolo možné vzniknúť a akceptovať pripomienku na nesprávne označenie orgánu uvedeného v Zmluve. Účelom zvolaného valného zhromaždenia bolo práve zosúladienie Zmluvy a Stanov s platnými právnymi predpismi, preto predmetom rokovania a hlasovania v bode 8 bolo hlasovanie o obsahu zmien. Skutočnosť, že si pred hlasovaním o obsahu valného zhromaždenia dohodlo aj spôsob oboznámenia sa s navrhovanými zmenami, nie je dôvodom na spochybnenie predmetu hlasovania.

14. Podporne z výpovedí svedkov mal odvolací súd za to, že osoby ktoré svojim podpisom potvrdili priebeh rokovania a obsah zápisnice potvrdili, že sa hlasovalo o jednotlivých bodoch programu osobitne, rovnako v ostatných bodoch programu valného zhromaždenia, ktoré boli premietnuté do záverečného textu prijatého uznesenia (napr. bod 7 Schválenie účtovnej závierky a návrh na rozdelenie zisku), a ktorých platnosť žalobca nenapadol. Z výpovedí svedkov je zrejmé, že valné zhromaždenie postupovalo podľa programu bod po bode, pričom každý bod programu sa prejednal a potom sa o ňom hlasovalo, kým sa prešlo k ďalšiemu bodu. Valné zhromaždenie ako kolektívny orgán hlasovaním vyjadril svoju vôľu. Pokiaľ za návrh hlasovala v zmysle stanov nadpolovičná väčšina, návrh bol tým momentom prijatý. Následné spísanie prijatých rozhodnutí do jednej listiny je už len formou ich zachytenia, nie je novým samostatným návrhom, o ktorom sa hlasuje.

15. Odvolací súd skonštatoval, že rozhodnutie okresného súdu je nekonzistentné aj z toho pohľadu, že okresný súd rozhodoval o žalobe podľa § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z., podľa ktorého prehlasovaní členovia spoločenstva majú právo obrátiť sa na súd, aby rozhodol o neplatnosti rozhodnutia zhromaždenia. Žalobca sa pôvodne žalobou domáhal určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia v bodoch 8 a 9 rokovania valného zhromaždenia ako všeobecnou určovacou žalobou s tým, že na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia má naliehavý právny záujem, pretože bez určenia súdu o neplatnosti uznesení je právne postavenie žalobcu ako podielníka neisté a určovaciu žalobu podal s cieľom o nápravu porušenia ustanovenia zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách. Takto formulovanú žalobu by súd musel zamietnuť, pretože žalobca by neosvedčil naliehavý právny

záujem. Okresný súd však správne žalobu právne posúdil, keď o nej rozhodoval podľa § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z., pretože toto ustanovenie umožňuje prehlasovanému členovi spoločenstva, aby sa obrátil na súd bez toho, aby musel osobitne preukazovať naliehavý právny záujem. Zároveň však rozhodovanie o neplatnosti uznesenia podľa ustanovenia § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. predpokladá, že sa o danom bode hlasovalo, inak by nemohlo prísť k stavu, že člen spoločenstva bol prehlasovaný. Takže podľa odvolacieho súdu nie je možné zároveň dospieť k záveru, že o obsahu zmluvy sa nehlasovalo a zároveň k záveru, že v hlasovaní o bode 8 bol žalobca prehlasovaný.

16. Odvolací súd sa so záverom okresného súdu, že nie je zrejmé, oproti ktorej zo zmlúv o pozemkovom spoločenstve sa mali čítať pri schvaľovaní stanov v bode 9 navrhnuté zmeny a dodatky, nestotožnil. Mal za to, že z formulácie „oproti schválenej zmluve o pozemkovom spoločenstve“ je zrejmé, že ide o tú Zmluvu o pozemkovom spoločenstve, ktorá bola v ten deň schválená v bode 8. Z logiky veci a vzájomného vzťahu základnej Zmluvy o pozemkovom spoločenstve a Stanov ako dokumentu, ktorý na základnú zmluvu nadväzuje a bližšie špecifikuje vnútorné vzťahy v rámci spoločenstva je zrejmé, že prijatie stanov musí obsahovo aj časovo nadväzovať na prijatie Zmluvy o pozemkovom spoločenstve. Z uvedeného je zrejmé, že na valnom zhromaždení sa hlasovalo o návrhu stanov predložených výborom, ako aj to, že tieto stanov nadväzovali na Zmluvu o pozemkových spoločenstvách schválenú v bode 8. Odvolací súd mal za to, že z výpovedí svedkov bolo potvrdené, že na valnom zhromaždení sa prečítal návrh zmien stanov (nie celé stanov), o ňom sa hlasovalo a stanov boli prijaté. Až po hlasovaní boli podielníci vyzvaní, aby uviedli, či má niekto doplňujúci návrh, kedy sa prihlásili žalobca a JUDr. R. s návrhom, aby sa do stanov doplnilo že členmi výboru môžu byť iba bezúhonné osoby, pričom tento návrh nebol schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov.

17. Ohľadom nesúhlasu súdu prvej inštancie so spôsobom, akým valné zhromaždenie rozhodovalo o prijatí stanov, pokiaľ rozhodovali iba o navrhovaných prečítaných zmenách, odvolací súd uviedol, že určenie spôsobu, akým sa o stanovách rozhoduje, je v kompetencii valného zhromaždenia. Zmeny stanov súviseli so zmenou právnej úpravy pozemkových spoločenstiev, a pokiaľ valné zhromaždenie vzhľadom na predmet zmien prejavilo vôľu, že stačí ak sa oboznámi s konkrétnymi zmenami a netrvalo na tom, že si musí vypočúť desať strán úplného znenia stanov, je to vôľa valného zhromaždenia, ktorú je nutné rešpektovať a takýto spôsob prerokovania prijatých zmien nie je v rozpore s platnou právnou úpravou. Predmetom hlasovania boli len zmeny stanov, s ich nezmenenou časťou boli prítomní oboznámení, keďže tá platila aj pred zasadnutím valného zhromaždenia. Nebol preto dôvod, aby sa čítali stanov celú, pokiaľ takú vôľu valné zhromaždenie neprejavilo. Odvolací súd uzavrel, že na valnom zhromaždení sa prečítal návrh zmien stanov, o ňom sa hlasovalo a stanov boli prijaté. Až po hlasovaní boli podielníci vyzvaní, aby uviedli, či má niekto doplňujúci návrh. Prihlásili sa žalobca a JUDr. R., pričom tento návrh nebol schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov.

18. Na záver odvolací súd skonštatoval, že hlasovanie valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 05. 04. 2014 prebehlo v súlade s platnými právnymi predpismi a so stanovami, a teda nezistil dôvod, pre ktorý by mali byť vyhlásené za neplatné. To, že nebola rešpektovaná jedna z konkrétnych požiadaviek žalobcu (bezúhonnosť členov výboru a dozornej rady), bez ohľadu na to, či sa javí ako opodstatnená alebo nie, prehlasovaný člen valného zhromaždenia musí akceptovať vôľu väčšiny, a teda jeho práva takýmto rozhodnutím ukrátené neboli. Pokiaľ je žalobca presvedčený, že by ním navrhnutá zmena bola na prospech pozemkového spoločenstva, má možnosť presvedčiť členov valného zhromaždenia na jeho nasledujúcom zasadnutí.

19. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, pretože nezistil, že by boli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie rozhodnutí prijatých valným zhromaždením UPS Polomka dňa 05. 04. 2014 za neplatné. O trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodnil podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Dovolateľ vadu podľa § 420 písm. f/ CSP videl v tom, že odvolací súd rozhodol vo veci opačne ako súd prvej inštancie, a to bez zopakovania dokazovania (nariadenia pojednávania) výsluchom svedkov, ktoré vykonal súd prvej inštancie. Odvolací súd zásadne inak vyhodnotil vykonané dôkazy (svedecké výpovede) a vôbec neprihliadol a nevysporiadal sa s tými skutočnosťami, ktoré svedčali v prospech žalobcu. Dovolateľ namietal, že odvolací súd nerešpektoval základnú zásadu civilného sporového konania, a to predvídateľnosť súdneho rozhodnutia podľa čl. 2 základných princípov CSP, a takýmto postupom súd znemožnil, aby žalobca riadne uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Ďalej namieta, že si splnil dôkaznú povinnosť v základnom konaní a preukázal, že sa neprijali uznesenia o schválení zmluvy o pozemkovom spoločenstve a úpravu stanov, nakoľko po prednesení návrhu na doplnenie o bezúhonnosť predsedu spoločenstva a po diskusii o tomto návrhu sa zhromaždenie stalo neuznášiaschopné.

23. Tvrdí, že odvolací súd nezobral do úvahy časti výpovedí svedkov, ktoré vyvracajú priebeh zhromaždenia, ako je uvedený v zápisnici, ale len prevzal časti výpovedí svedkov, ktoré korešpondujú so zápisnicou, preto považuje dovolateľ procesný postup odvolacieho súdu, keď nevytýčil pojednávanie a nevypočul svedkov, za nesúladný s právom na spravodlivý proces.

24. Poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP musí odvolací súd nariadiť pojednávanie vo veciach týkajúcich sa dôležitého verejného záujmu. Má za to, že pod toto ustanovenie možno podriať aj rozhodovanie o neplatnosti uznesení pozemkového spoločenstva v obci Polomka, keďže napadnuté uznesenia sa týka veľkého počtu jeho členov (zúčastnených 534 členov) a zasahujú do práv a povinností nielen strán sporu, ale všetkých členov spoločenstva. K uvedenému uviedol judikatúru obsiahnutú vo Veľkom komentári k Civilnému sporovému poriadku k ust. § 385 CSP.

25. Na záver dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/1/2018-269 zo dňa 19. 04. 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

26. Žalovaný sa k podanému dovolaniu žalobcu písomne vyjadril. Uviedol, že podľa jeho názoru žalobca dovolací dôvod v podstate nevymedzil tak, že by uviedol k akej vade došlo v tomto konaní tak, ako to má na mysli ust. § 432 a nasl. CSP. Na záver navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol, resp. podľa § 448 ako nedôvodné zamietol, zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

27. V replike dovolateľ na vyjadrenie žalovaného k dovolaniu uviedol, že dovolací dôvod vymedzil označením ustanovením § 420 písm. f/ CSP ako aj podrobným zdôvodnením, v čom spočíva podľa žalobcu nesprávny procesný postup odvolacieho súdu. Na záver uviedol, že má za to, že dovolanie je dôvodne podané a v celom rozsahu poukazuje na jeho obsah.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

30. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa dovolateľa je jeho dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého prípustnosť dovolania je daná, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd rozhodol opačne ako súd prvej inštancie, a to bez zopakovania dokazovania (nariadenia pojednávania) výsluchom svedkov, ako aj tým že zásadne inak vyhodnotil vykonané dôkazy, a neprihliadol a nevysporiadal sa s tými skutočnosťami, ktoré svedčia v prospech žalobcu. Tiež namieta to, že odvolací súd mal nariadiť pojednávanie, vzhľadom na to, že ide o vec dôležitého verejného záujmu.

33. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

35. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, a II. ÚS 251/03).

36. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

37. Podstatná časť argumentácie dovolateľa odôvodňujúca prípustnosť dovolania smerovala k nesprávnosti postupu odvolacieho súdu. Dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd postupoval v súlade s ustanovením § 383 až 385 CSP, podľa ktorých mal odvolací súd nariadiť pojednávanie a zopakovať prípadne doplniť dokazovanie, resp. či nariadenie pojednávania vyžaduje dôležitý verejný záujem.

38. Ustanovenie § 385 ods. 1 CSP nepovažuje za nutné, aby sa spravidla vždy nariadilo pojednávanie, ktoré by zbytočne časovo predlžovalo konanie. Zakotvilo preto pravidlo, podľa ktorého je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie iba v tomto ustanovení vymenovaných prípadoch, t. j. ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch nariadenie pojednávania ponechal na vôľu súdu, preto ak odvolací súd rozhodol bez nariadenia

pojednávania, nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces.

39. Žalobca v dovolaní poukazuje na oba zákonom vymenované prípady, kedy obligatórne musí byť odvolacím súdom nariadené pojednávanie a to, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je stanovené v ust. § 384 CSP, inak je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu.

40. Prvý prípad, kedy musí byť odvolacím súdom nariadené pojednávanie (ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie), dovolací súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd sa vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení z 29. septembra 2016, č. k. 43Cob/145/2016-174 vysporiadal s vyhodnotením výpovedí svedkov, keď nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, žeby výpovede svedkov boli len všeobecné, z ktorých sa nedá zistiť, či na valnom zhromaždení boli prijaté uznesenia o schválení zmien Stanov žalovaného a Zmluvy o pozemkovom spoločenstve riadnym hlasovaním. Ďalej vyslovil názor, že okresný súd nedospel k záveru, že by proces zvolávania valného zhromaždenia bol v rozpore s právnymi predpismi, ani nezistil, že by v zápisnici nebolo správne uvedené množstvo hlasov, ktoré boli za riadne prijatie jednotlivých rozhodnutí, ktoré boli proti prijatiu jednotlivých rozhodnutí, alebo ktoré určovali počet hlasov, ktoré sa zdržali. Neuložil súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie a napokon súd prvej inštancie pri svojom novom rozhodnutí vychádzal len z tých dôkazov, ktoré vykonal v pôvodnom konaní a boli odvolacím súdom vyhodnotené v zrušujúcom uznesení.

41. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na bod 31. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vyčerpávajúce dokazovanie a skutkové zistenia okresného súdu ohľadom priebehu valného zhromaždenia, ktoré nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovaním, preto podľa § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že nie je potrebné na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Ďalej uviedol, že neaplikoval ani také ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom posúdení nebolo použité a bolo by pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, preto skonštatoval, že nebolo potrebné vyzvať žalovaného podľa ust. § 382 CSP, aby sa vyjadril k použitiu iného právneho predpisu. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nezistil potrebu zopakovať alebo doplniť dokazovanie a vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie rozhodnutí, prijatých na valnom zhromaždení UPS Polomka 5. apríla 2014 za neplatné.

42. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd za nesprávny považoval len postup súdu prvej inštancie pri právnom vyhodnutí zistených skutkových okolností, čo bolo dôvodom zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto je namieste záver, že nemal dôvod dôkaz zopakovať /§ 384 ods. 1 CSP/. Navyše dovolateľ mal možnosť sa oboznámiť s vyhodnotením dôkazov a vysloveným právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení. Mal možnosť sa k nemu vyjadriť v konaní pred súdom prvého stupňa, preto v prejednávanej veci nebolo potrebné a nebolo by ani hospodárne zopakovať alebo doplniť dokazovanie výsluchom svedkov. Žalobca mal možnosť sa k dôkazom vyjadriť, čím mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom a právo na spravodlivý proces. Taktiež odvolací súd nerozhodoval o žiadnych tzv. novotách v konaní, nezohľadňoval nič iné ako to, čo už vyšlo najavo v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom k všetkým skutočnostiam sa mali možnosť strany sporu vyjadriť. Pokiaľ odvolací súd využil zákonnú možnosť o odvolaní žalobcu rozhodnúť bez nariadenia pojedávania, pričom nedoplňoval a ani neopakoval dokazovanie k veci samej, nemožno dospieť k záveru, že by odňal žalobcovi právo konať pred súdom, resp., že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Zároveň dovolací súd uvádza, že o tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd (rovnako aj napr. sp. zn. 2Cdo/159/2017 a 3Cdo/195/2017). Dovolací súd považuje za potrebné ešte zdôrazniť, že v zmysle úpravy obsiahnutej v ust. § 385 CSP, odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojedávania, naďalej platí, že odvolací súd má možnosť, nie povinnosť

rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či túto možnosť využije (viď Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1286).

44. V druhom prípade je vecou súdu posúdiť, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu ide v danej veci o dôležitý verejný záujem, alebo nie. Existencia dôležitého verejného záujmu by bola dôvodom na nariadenie pojednávania vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad, a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, teda by sa týkali väčšieho okruhu subjektov, ktoré nie sú stranami sporu, napr. pri uplatňovaní vlastníckych nárokov na pozemky využívané verejnosťou, spory týkajúce sa územného celku, sídliska a pod. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, okrem iného Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva netrvá na tom, aby sa civilné konania na každej inštancii/stupni prejednávali verejne, t. j. na ústnych pojednávaniach.

45. Nakoľko odvolací súd nezistil potrebu zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nezistil ani existenciu dôležitého verejného záujmu, a teda nešlo ani o jeden prípad zákonom vymenovaný, kedy by odvolací súd bol povinný obligatórne nariadiť pojednávanie, postupoval správne, keď pojednávanie nenariadil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je dovolací súd toho názoru, že postup odvolacieho súdu bol zákonný, tento v konaní postupoval v súlade s procesnými právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov, a teda žalobcovi nebolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, žeby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu nie je opodstatnená námietka žalobcu, že namietaným procesným postupom odvolacieho súdu došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP.

46. Dovolateľ dovolanie odôvodnil tiež tým, že odvolací súd mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že odvolací súd zásadne inak vyhodnotil dôkazy ako súd prvej inštancie a vôbec neprihliadol a nevysporiadal sa s tými skutočnosťami, ktoré svedčali v prospech žalobcu. Ak dovolateľ namieta, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo pri vykonávaní dokazovania nepriznaním významu určitému dôkazu alebo nesprávnym vyhodnotením niektorého dôkazu, dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstavy strany sporu nie je postupom, ktorým by jej súd znemožnil uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané patrí výlučne súdu a nie strane sporu (§ 185 CSP).

47. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

48. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II.

ÚS 3/97).

49. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhopvať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu skutočnosť, že súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykonával v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložila strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhopvať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

50. Dovolateľ považuje tiež za zásah do jeho práv, ktorým mu mal privediť odvolací súd tak závažnú ujmu akou je odňatie spravodlivého procesu, lebo vydal prekvapivé rozhodnutie. Dovolateľ uvedené porušenie videl v tom, že odvolací súd rozhodol vo veci opačne, ako súd prvej inštancie, bez zopakovania dokazovania výsluchom svedkov, ktoré vykonával súd prvej inštancie. Podľa dovolateľa napadnutý rozsudok dokazuje, že odvolací súd nerešpektoval jednu zo základných zásad civilného sporového konania, a to predvídateľnosť súdneho rozhodnutia, a teda týmto konaním odvolacieho súdu malo dôjsť k vydaniu prekvapivého rozhodnutia.

51. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

52. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd skúmal tvrdenia dovolateľa, či išlo o prekvapivé rozhodnutie, či konanie na odvolacom súde je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ CSP zakladajúcou prípustnosť dovolania v súvislosti s námietkou „prekvapivosti“ rozhodnutia. O takýto prípad ide výlučne vtedy, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1/ Odvolací súd vo veci meritorne rozhodol (t. j. potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie),
2/ Na hmotnoprávne posúdenie uplatneného nároku aplikoval „nové“ ustanovenie právneho predpisu (t. j. zákonné ustanovenie, ktoré bolo prvýkrát v priebehu súdneho sporu použité až v meritornom rozhodnutí odvolacieho súdu),

3/ Predmetné ustanovenie bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce a zároveň

4/ Odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa k použitiu tohto „nového“ ustanovenia vyjadrili.

Ak nebola splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, nie je vo veci daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

53. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd opakovane vo svojich rozhodnutiach za rozhodujúci, stanoviská strán sporu, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Dovolací súd preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie, nedospel k záveru, že by sa na spor vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovedy pri rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité. Dovolací súd má za to, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nevykazuje znaky prekvapivého, čím nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k

naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

55. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.